

Eigen schuld is een bundeling van de romans *Echt sexy* (2007)
en *Zonder genade* (2001).

Copyright © 2001, 2007, 2018 erven Renate Dorrestein
Voor overname kunt u zich wenden tot Em. Querido's
Uitgeverij BV, Weteringschans 259, 1017 XJ Amsterdam.

Omslag Brigitte Slangen
Omslagbeeld Colin Anderson/Getty Images
Foto auteur Frank Ruiters

ISBN 978 90 214 1522 2 / NUR 301
www.querido.nl
www.renatedorrestein.nl

Echt sexy

Voor alle meisjes
en voor Noor en Marieke in het bijzonder

No man is an island, entire of himself.
– John Donne

Samen in het park

Hallo!

Je zult zeggen, wie is daar, maar ik ben Fiebie Koolveld ik ben dertien ik ben voor niemand bang. Ik heb mijn nieuwe H&M-topje aan. Ik heb twee mobieltjes, een laptop, een Tom-Tom en een Xbox. Allemaal van Johnny gekregen.

Ik ben Johnny's mascotte. Ik breng hem geluk. Daarom woon ik bij hem in huis. We hebben een jacuzzi in de tuin, en een witte rat die Baby heet. Iedere ochtend als ik wakker word, denk ik meteen: Gaaf, ik ben nog steeds hier, bij Johnny.

Ken je Power unlimited, die nieuwe game? Waarin je tsunami's en vulkaanuitbarstingen kunt veroorzaken, of juist verhinderen? Waarin je kunt voorkomen dat dieven de Wereldbank opblazen en er met al het goud vandoor gaan, of waarin je, als je daar meer van houdt, op aarde een nieuw virus in omloop kunt brengen waarvan iedereen binnen drie uur etterbuilen krijgt en dan rochelend doodgaat? Nou, Johnny is nog honderd keer beter dan Power unlimited.

Maar nu moet ik opschieten, want het is al kwart over acht.

Op weg naar school kom ik drie keer die nieuwe poster tegen die sinds kort in de stad hangt. Je ziet hem overal. Er is een vrouw in een witte bikini op afgebeeld. Ze draagt hoge hak-

ken en staat wijdbeens. Haar halflange blonde haar wappert in de wind. Haar ene hand rust uitdagend op haar heup, in de andere houdt ze een mobieltje. Ze kijkt je recht aan. Kom maar halen, zie je haar denken. Naast haar staat een klein meisje, nog niet eens groep één, lijkt me. Ze heeft hetzelfde blonde haar, ze draagt dezelfde blote bikini en ook zij steekt een telefoontje naar voren, in dezelfde stoere houding, met dezelfde verleidelijke blik.

BIJ SCARLET ONE KINDERMOBIELTJE GRATIS staat er in dikke witte letters boven.

Ken je dat affiche? Iedere keer als ik het zie, probeer ik me het leven van die belkleuter voor te stellen. Nog geen vier en al fotomodel. Ze verdient vast mega. Ze heeft misschien zelfs een auto met chauffeur. Een kast vol kleren moet ze in elk geval hebben, al is daar op de poster weinig van te merken.

Wat de moeder betreft, je ziet zó dat zij dol is op lolly's, rolschaatsen en naveltruitjes. Ze heeft namelijk een tuitmondje en gespierde benen en haar middenrif is gebruinder dan de rest van haar lichaam.

Dingen uitpluizen, dat vind ik leuk. Ik zou later best bij de CIA willen, als special agent. Privédetective is ook wel wat voor mij. Als detective kun je mensen zekerheid geven over verdachte omstandigheden of over spulletjes die zijn verdwenen. Dan krijg je vanzelf respect.

Ik zou de moeder van die poster weleens een tijdje willen schaduwen. Het zou me niets verbazen als ze een bedriegster is. Welke echte moeder vindt het nou goed dat haar dochtertje zowat in haar blootje op een levensgrote foto overal in de stad hangt? Kleine kinderen moet je een t-shirtje aantrekken, met Bambi of zo erop. Zo'n moeder zou ik niet willen hebben.

Ik hijs mijn rugzak wat hoger op mijn schouder en loop vlug door, al heb ik niet bepaald zin in school. Gelukkig is het bijna zomervakantie, nog maar een week. Alleen lijkt

dat wel een eeuw als het pas maandagochtend is en je ruzie hebt met je beste vriendin, zodat er op school niemand is die op je wacht.

Ik had beter wat later van huis kunnen vertrekken: de eerste bel is nog niet eens gegaan. Op het schoolplein houd ik me gedeisd. Als ik in mijn eentje tussen saamhorig pratende en lachende groepjes sta, heb ik vaak het gevoel dat de wereld eigenlijk best groot is en de maan heel ver weg. Ground Control to Major Tom, zeg ik bij mezelf, Ground Control to Major Tom. Dat is een geheim signaal van mij en Sacha. Als een van ons het seint, vangt de ander het altijd op. Het komt uit Johnny's lievelingsliedje van David Bowie, en daarom werkt het ook echt.

Ik heb vanochtend speciaal het armbandje omgedaan dat Sacha laatst voor me heeft gevlochten, van blauwe en groene draadjes die glimmen als het haar van onze barbies van vroeger. Als ze ziet dat ik het draag, begrijpt ze meteen dat ik het wil goedmaken en dan is ze vast niet meer boos op me.

Barbie rijmt trouwens op xtc, alibi, energie en mp3. Wat een mooi rijtje!

Het hele weekend heb ik om de vijf minuten op allebei mijn mobieltjes gekeken, maar er kwam geen enkel sms'je. En nu kan ze elk moment opduiken. Ik scan het hele plein. Waar blijft ze toch? Van de spanning let ik niet goed op. Er botst iemand tegen me aan, toevallig zeker, en ik stap vlug opzij om niet in de weg te staan.

Iedereen is aan het opscheppen over uitgaan en zwaar zuipen. Over chicks versieren en gozers dumpen. Over disco's en cafés. Over films en games en nieuwe schoenen. Maar alle gesprekken stoppen als Klimwand en Grote Bek op hun gemak komen aanrijden op Klimwands scooter. Klimwand heet Klimwand vanwege zijn puisten. Grote Bek heet zo omdat zijn ouders hem Oebele hebben genoemd. Ze zijn er vroeg bij vandaag.

Ze passeren het verboden-in-te-rijdenbord waarop iemand een hakenkruis heeft getekend, steken het plein over, rossen het bordes op en parkeren de opgepimpte Yamaha Aerox zorgvuldig op de bovenste trede.

Ik blijf staan, maar de meeste anderen beginnen meteen te rennen, oranje en paarse rugzakjes dansend op hun rug. Er vallen boeken en blikjes drinken uit. Zodra Klimwand is afgestapt, drommen ze om hem heen. Ze halen hun portemonnee tevoorschijn. 'Hé, Klim,' roepen ze, vechtend om zijn aandacht. 'Oi, Klim, man!'

Klimwand wacht totdat Grote Bek klaar is met pissen in het portiek, want die gaat over de administratie. Met een vage blik grijnst hij onder zijn rossige wimpers wat in het rond. De kraters op zijn gezicht glimmen in het felle zonlicht.

De leraren die buiten nog gauw even een stresspeuk stonden te roken, maken zich uit de voeten.

Terwijl hij zijn gulp dichtritst, komt Grote Bek het bordes af. Hij haalt zijn BlackBerry uit zijn kontzak, tikt op het schermpje en leest dreunend voor: 'Vier funtrippers voor Jacko. Veertig euro.'

Klimwand telt de pillen uit en incasseert het geld.

De bel gaat, ten teken dat de lessen beginnen. Vroeger kwam de graatmagere conciërge met zijn hazentanden dan altijd naar buiten gestoven om te vragen of iedereen soms doof was. Maar hij is niet meer op school teruggekomen nadat klas 1 B hem heeft gelassood toen hij hoog op een ladder de ramen van het natuurkundelokaal stond te wassen. Als het zo doorgaat, riep de conrector met overslaande stem, dan komen er wapendetectiepoortjes. Zij zegt wel vaker zulke dingen. Volgens mij is ze een beetje dement, ze is in elk geval al zowat honderd. De rector zelf is trouwens, net zoals de conciërge, al een tijdje buiten bedrijf en leest nu thuis mooie boeken over dinosaurussen.

Ik heb Sacha nog steeds niet gezien. Als ze nu op het nippertje komt aanhollen, is er geen tijd meer om te zeggen dat ik het vrijdag niet zo bedoelde.

Eerste uur: geschiedenis. We zijn al het hele laatste kwartaal bezig met de grote complotten van deze tijd. Alle internationale inlichtingendiensten proberen de feiten te verdonkeremanen, maar in werkelijkheid zaten Bush en de joden achter 11 september en was de moord op president JFK het resultaat van een enorm gecompliceerde samenzwering. Op alles is een antwoord te vinden, zegt onze leraar altijd, als je niet te belazerd bent om even dóór te googelen. Steek je neus niet in achterhaalde, belegen boeken, maar kijk gewoon op internet.

Hij heet Pim. Ik en Sacha noemen hem Petje.

Waarom is ze nou uitgerekend vandaag te laat? Ze zal toch niet ziek zijn? Er loopt een zweetdruppel langs mijn wang. Al is het nog vroeg, het is warm in het lokaal. Als Sacha gewoon naast me zat, zouden we elkaar nu koelte toewapppen. In m'n eentje durf ik dat niet.

Parallele universums zijn vandaag het onderwerp. Daarvan is door wetenschappers altijd ontkend dat ze bestaan, terwijl het Philadelphia Experiment in 1943 al onweerlegbaar het tegendeel aantoonde. Bij dat experiment slaagde de us Navy erin een compleet marineschip een aantal keren te laten verdwijnen en onbeschadigd weer te laten verschijnen. Met de bemanning liep het minder goed af: sommige matrozen raakten op mysterieuze wijze weg of vlogen spontaan in brand. Geschrokken stopte de marineleiding toen met verdere testen en probeerde de hele zaak in de doofpot te stoppen.

Parallele universums, herhaal ik bij mezelf. Het is een opwindend idee dat er werelden zijn die tegelijkertijd en toch onzichtbaar voor elkaar bestaan, maar stel dat je toeval-

lig net in de verkeerde zou belanden, waar je niemand kende of waar je de taal niet verstond, dan was de lol er meteen af.

Petje kalkt iets op het bord. Dat doet hij vaak. Hij gebruikt graag verschillende kleuren krijt en hij is goed in het zetten van pijlen. Om hem niet te ontmoedigen teken ik in mijn map een onderzeeboot die uitvalt als een teckel zonder pootjes. Overal in de klas klinkt het droge getik van telefoontoetsen en het monotone gebonk van iPods onder capuchons.

‘Goed. Dit was onze laatste les voor dit jaar.’ Petje wijst naar het bord. ‘Ik hoop dat jullie één ding hebben begrepen.’

Ik stel me soms voor hoe hij na het werk thuis achter zijn computer gaat zitten om zichzelf te googelen.

Hij boort zijn ogen in de mijne. Ik hoop dat niemand het ziet. ‘Vroeger was geschiedenis maar een saai vak. Het ging uitsluitend over het plunderen, roven en moorden door onze voorouders. Over de kolonisatie. De slavernij. Over de Gouden Eeuw, en wat we daarvan konden leren. Rembrandt. Spi-noza. Tegenwoordig kijkt de geschiedenis naar de toekomst. Naar jullie, dus.’ Hij klopt zijn handen af, tevreden.

Ik probeer nog steeds te ontcijferen wat hij op het bord heeft geschreven om te snappen wat wij daarmee te maken hebben, als de deur van het lokaal opengaat. De conrector komt naar binnen. Ze ziet eruit als een mug die zin heeft om iemand te steken. Snel zet ik in mijn map een paar pijlen. Afgelopen winter hield ze me in de gang bij de kluisjes een keer staande. Ze legde haar oude, verdorde hand op mijn mouw en zei dat ik altijd bij haar terechtkon, voor een gesprek of zo, als ik dat wilde. Misschien kon ze iets voor me betekenen, zei ze ook nog. Petje moet haar de parallelle universums maar eens uitleggen.

‘Ik heb een nogal vervelende mededeling,’ zegt ze keelschrapend tegen hem. Schichtig kijkt ze even naar ons en dan, als om houvast, weer naar hem. ‘Ik ben net door de re-

cherche gebeld. Er blijkt een meisje uit deze klas te worden... vermist. Ze is spoorloos... verdwenen.'

Op slag wordt het doodstil. Ogen beginnen sensatiebe-lust te blinken.

'Ze is al sinds vrijdagmiddag...' Er verschijnen rode vlek-ken in haar hals. 'Hier op school is ze dus voor het laatst ge-zien.'

Spoorloos verdwenen? zoemt het verlekkerd achter in de klas.

'Hier?' vraagt Petje. Hij kijkt onthutst naar de tas die op zijn tafel ligt, met waarschijnlijk een appel en een zakje bo-terhammen erin.

'Ze zullen bij haar thuis wel in alle staten zijn,' vervolgt de conrector iets luider. 'Het is geen meisje om weg te lopen. Er moet dus iets anders aan de hand zijn.'

'Wat een drama.' Petje staat erbij als een verschrikt konijn in een tekenfilm.

'Het komt natuurlijk vaker voor,' bezweert de conrector, 'het is niet iets van déze school, van déze leerlingen, maar we moeten wel proberen om gezamenlijk...'

Inmiddels zit iedereen achterstevoren op z'n stoel ver-moedens uit te wisselen. Een vermiste chick! Zou ze in een garagebox of kelder opgesloten zitten? Wie heeft haar van het schoolplein meegenomen en waarom? Een stelletje oversekste kamelenbeffers uit de bovenbouw? Een van die vingerknippende blingers van het skateteam?

'Wát? Ik begrijp niet helemaal wat jullie...' De conrector spert haar ogen open, alsof ze op zoek is naar een balkje met ondertiteling.

Niemand let op haar. Hé, maar misschien had dat grietje zelf zin in een beetje actie, heeft ze zich vrijdagavond op een feestje bij het dansen door iets te veel masturbari's laten schuren en is het toen uit de hand gelopen. Misschien ook is er gewoon een loverboy in het spel.

‘Het gaat om Sacha Waterman,’ roept de conrector. ‘Als jullie iets over haar weten... Of als je je iets herinnert wat van belang kan zijn voor het onderzoek...’

De klas loeit het uit. Niet zo tegenspartelen, Sas. Effe meewerken, Sas, anders heb je je beugel twee jaar lang voor niets gedragen.

Petje klapt tevergeefs in zijn handen. ‘Even dimmen, jongens! Kappen!’

Mijn hart bonkt van de schrik. Ik zie het moedervlekje op Sacha’s kaak voor me, en de grappige manier waarop een pluk van haar witblonde haar uit haar hoofd omhoogschiet, net een vuurpijl. We moeten een zoekactie opzetten, we moeten overal oproepen gaan ophangen, we moeten...

‘We zullen alle informatie vertrouwelijk behandelen!’ kraakt de conrector. ‘Wie wat te vertellen heeft, kan met een gerust hart bij ons terecht! Alle tips zijn welkom!’

Ik kom half overeind. ‘Pim! Pim!’

Achter me beginnen handen op tafels te slaan. ‘Fiebie, Fiebie,’ klinkt het pesterig. Op dat moment gaat de bel. Het tumult neemt nog toe. Boeken worden in tassen gemikt, stoelen achteruitgeschoven, voeten klossen over de vloer. In een oogwenk is het lokaal leeg. Op de gang klinkt gejoel, gelach, gebrul.

Misschien moet ik er hier even bij vertellen dat ik en Sacha niet zo hot zijn, bij ons op school. Daar hoef je niets speciaals voor te doen, het is net zoiets als nat worden wanneer het regent, dus je kunt er ook niks tegen beginnen. Nix, moet je trouwens zeggen.

‘Ja, Fiebie?’ zegt Petje. Hij heeft zich achter zijn tafel verschanst. De conrector is verdwenen.

Als ik hem vraag of ze niet een beloning voor opsporingstips kunnen uitloven, dan vindt hij dat natuurlijk het domste idee sinds de Gouden Eeuw. Met gebogen hoofd pak ik mijn rugzak in.

Behoedzaam komt hij achter de tafel vandaan. 'Sacha en jij zijn toch vriendinnen, is het niet?'

'Ja,' zeg ik. 'Maar nu heb ik Nederlands.'

Op de gang aarzel ik even. Dan glip ik naar buiten. Ik kan al plenty Nederlands.

Op straat haal ik meteen een mobiel uit mijn rugzak en kies Sacha's nummer. De telefoon gaat over, en dan hoor ik de klik van de voicemail. Ingespannen luister ik naar het welkomstbericht dat ik zelf een paar weken geleden voor haar heb ingesproken. We waren toen echt zowat doodgegaan van het lachen.

'Sas,' fluister ik in het toestel. 'Sas, waar ben je? Wat is er gebeurd? Bel je me?'

Het is warm in de stad, de hondendrollen smelten zowat. Voor een hoop winkels zijn de met verf bekladde rolluiken nog dicht. 's Maandags gaan ze pas later open. In het portiek van McDonald's heeft iemand een vuurtje gestookt. Geblaarde stukken karton zijn tot midden op straat gewaaid.

Misschien zit Sacha helemaal niet in een garagebox opgesloten. Misschien heeft een stel kids in een fietstunnel benzine over haar uitgegoten en haar in brand gestoken.

Ik ken haar al vanaf groep één van de basisschool. Wij waren de enigen die van thuis nooit Yogi-drink of Chocomel in een Jip en Jannekebeker meekregen. In het speelkwartier hadden we allebei alleen maar onze duim. Sacha stond meestal onder de grote kastanje op de speelplaats, ik bij het fietsenhok. Iedere dag schoven we een stukje dicht naar elkaar toe, en ten slotte stonden we zij aan zij te duimen, terwijl we strak voor ons uitkeken naar de kinderen op het plein die een straaljager nadeden of elkaar achternazaten. We zeiden niks. Maar ook zonder een woord te wisselen wist ik al dat ze nooit een Goofy-pleister op haar knie zou plakken, dat ze van paaseieren van witte chocolade hield en

dat ze al heel lang haar naam kon schrijven. Later vertelde ze me ook nog dat ze kleuren zag bij de dagen van de week. Maandag was paars, dinsdag hemelsblauw en woensdag had de kleur van slablaadjes. Ze dacht dat iedereen dat had. Ze was heel verbaasd dat ik niets zag bij donderdag, vrijdag, zaterdag of zondag. Ze vond het een beetje zielig voor me.

Besluiteloos sta ik stil, midden op straat. Ik kan niet zeggen dat ik me oké voel. En de hitte helpt ook niet mee. Het is zo warm dat ik mijn mascara voel klonteren. Ik kom bijna in de verleiding om mijn dikke groene soepsjaal af te doen, maar ik heb gezworen hem altijd te dragen, en altijd is ook vandaag. Misschien moet ik ergens heen waar het wat koeler is, om rustig een plan te kunnen maken.

Op mijn TomTom toets ik Artis in.

Sacha rekent er natuurlijk op dat ik haar te hulp kom, ze is onze bonje vast allang vergeten. Ik heb alleen geen idee wat ik moet beginnen. Ik weet niet eens hoe vermisen in z'n werk gaat. Pakt iemand je dan zomaar op, zoals in zo'n tent op de kermis, met die minihijskraantjes? Ik vind het niks voor Sas. Die wil altijd precies weten wat er gaat gebeuren en wat voor kleren ze daarvoor aan moet. Dit trekt ze nooit.

Ondanks de warmte kruipt er kippenvel over mijn armen. Als ze haar maar geen pijn doen. Zou bang zijn ook een kleur hebben?

In Artis is het nog rustig. Bij de apenrots hangen wat gasten van de praktijkschool rond, maar er is niemand bij om je druk over te maken. Her en der worden verveeld kijkende kleuters voortgeduwd in hun Easy Walkers. Ik ga regelrecht naar de zeehonden en plof bij het bassin neer op een bankje.

Ik kom hier wel vaker. Zeehonden interesseren me. Het zijn net torpedo's. Het is super zoals ze vanaf de betonnen ijsschotsen in het water plonzen en over de bodem schieten om verderop weer aan de oppervlakte te komen. In het water

zijn ze sterk en razendsnel, maar eenmaal op het droge veranderen ze in lekgestoken boksballen. Dat ze niet gewoon altijd onder blijven: snap jij het, snap ik het?

Ik heb het weleens gevraagd aan onze biologieleraar. Maar die is louter into madeliefjes met zoemende bijen erboven. 'Wat zijn bloemen anders dan de geslachtsdelen van een plant?' Snork, snork, bij zo'n uitspraak lacht hij als een klein vies jongetje, en als je dan een rooie kop krijgt, vindt hij het helemaal prachtig.

Weet je hoe ik dat noem? Kinderachtig.

Het water gulpt over de betonblokken heen en weer. Als je langs de graffiti op de rand van het bassin heen kijkt, is dit de witste, de schoonste, de cleanste plek in de hele stad. Het doet me denken aan vroeger, toen alles in mijn leven nog normaal was. Toen zat ik hier ook vaak op mijn laptop te schrijven. Maar dat heb ik al een halfjaar niet meer gedaan. Waarom ik die laptop nog iedere dag in mijn rugzak meezeul, weet ik zelf niet. Elk stukje dat erop staat, heeft Sacha ook gelezen.

Waar zou ze zijn? Hoe moet ik haar ooit... Net als ik het gevoel krijg dat ik somber ga worden, schuifelt er iemand mijn beeld in.

Het is een klein meisje, hooguit drieënhalf. Ze houdt een reusachtige hond van bruine badstof tegen zich aan geklemd. Het beest is zo groot dat ze bijna over zijn poten struikelt. Over zijn spitse kop neemt ze me nieuwsgierig op.

Een ukkie met een knuffel in plaats van een bikini en een vette bankrekening: ik word er helemaal blij van.

Ze staart me nog steeds aan, haar mond een beetje openhangend. 'Heb jij het koud?' vraagt ze, wijzend naar mijn soepsjaal.

'Hoe heet je hond?' kaats ik terug.

'Taxi.' Haar steile blonde haar zit in twee scheve staartjes.